

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.427/2009/7. szám

Z á r a d é k :

Jelen ítélet a 8. és 9. sorszámú kijavító végzéssel
kijavítva.

Debrecen, 2010. július hó 21. napján
. Madarász Anna sk a tanács elnöke

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Danka Ügyvédi Iroda (4400 Nyíregyháza, Kossuth tér 7. II/2. szám, ügyintéző: Dr. Danka János ügyvéd) által képviselt felperes neve Korlátolt Felelősségű Társaság (felperes címe) felperesnek-, az elsőfokú eljárásban Dr. Kosza Yvette ügyvéd (1051 Budapest, Nádor u. 8. szám), a másodfokú eljárásban Dr. Gémes Gábor ügyvéd (6721 Szeged, Szent István tér 2. I/8. szám) által képviselt alperes neve Korlátolt Felelősségű Társaság (alperes címe) alperes ellen 29 309 964 Ft + ÁFA és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2009. május 12. napján kelt, 7. G. 15-08-040.058/33. számú ítélete ellen az alperes részéről 37. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2010. április 20. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperest terhelő marasztalás összegét 36 637 454 (Harminchatmillió-hatszázharminchétezer-négyszázötvennégy) Ft-ra felemeli. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy felhívásra, az abban foglaltak szerint fizessen meg az Államnak 43 965 (Negyvenháromezer-kilencszázhatvanöt) Ft csatlakozó fellebbezési illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 600 000 (Hatszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az alperes 2006. év elején ...-án egy call-centerként üzemelő telephelyet kívánt létrehozni. Ennek érdekében 2006. január 20. napján a felperes, mint vállalkozó és az alperes, mint megrendelő vállalkozási szerződést kötöttek munkaerő-kölcsönzés céljából.

A vállalkozási szerződés utolsó oldalát a megrendelő részéről az alperes pecsétlenyomata felett az ügyvezető írta alá, a felperes részéről a felperes cégbélyegzőjének lenyomata felett szintén az ügyvezető írta alá. A felek képviselői a szerződés valamennyi oldalát szignóval is ellátták.

Az alperes 2005. február 21. napján kelt és hatályba lépett szervezeti és működési szabályzatának I/4. pontja írta elő azt, hogy a társaság nevében az ügyvezető által önállóan megkötött jogügyleteket minden aláírásra kerülő példányon az ügyvezető, vagy a szerződésért felelős szakmai vezető köteles minden lapon aláírni, de legalább aláírási szignójával ellátni.

A szerződésben a felperesi vállalkozó kötelezettséget vállalt arra, hogy a jelen szerződés feltételei szerint az alperesi megrendelő részére, előre egyeztetett tevékenységek ellátására, megfelelő képesítéssel rendelkező, a felperessel munkavégzésre irányuló jogviszonyban álló személyeket közvetít az alperes által meghatározott helyszínen, létszámban és időtartamra. A felek a szerződést határozatlan időre kötötték, 90 napos, írásban történő felmondási jog biztosítása mellett.

A szerződés 11.6. pontja előírta, hogy „a vállalkozót külön díjazás illeti meg, amennyiben valamely, vele munkavégzésre irányuló jogviszonyban álló személlyel 3 hónapon belüli foglalkoztatottsági ideje alatt a megrendelő munkaviszonyt kíván létesíteni. A díjazás mértéke a dolgozó kéthavi bruttó bérének megfelelő összeg + ÁFA”.

A peres felek 2006. augusztus 1. napján aláírták az „a 2006. január 20-án munkaerő-kölcsönzés céljából létrejött vállalkozási szerződés egységes szerkezetbe foglalt módosítása” elnevezésű szerződést. A szerződést mindkét fél részéről az ügyvezető írta alá, azon azonban az alperes szervezeti és működési szabályzata IV/5. pontjában, mint nyilvántartott bélyegzőként nem szereplő 7. sorszámú bélyegzőlenyomat szerepelt, míg a felperes cégbélyegzőjén a „munkaügy” kitétel volt látható.

Ennek a szintén 7 oldalból álló szerződésnek kizárólag az utolsó oldalát írták alá a felek képviselői, az egyes oldalak külön szignózása elmaradt.

A két szerződés több pontjának a szövegezése egymástól eltérő volt. A 2006. augusztus 1. napján kelt módosított szerződés 11.6. pontja úgy szólt, hogy „a vállalkozót külön díjazás illeti meg, amennyiben valamely, vele munkavégzésre irányuló jogviszonyban álló személlyel a megrendelő munkaviszonyt létesít a munkaviszony megszüntetését követő 3 hónapon belül. A díjazás mértéke a dolgozó kéthavi bruttó bérének megfelelő összeg + ÁFA”.

A felperesnél a Munkavédelmi és Munkaügyi Felügyelőség csupán 2006. október 13. napján tartott munkaügyi ellenőrzést. Ezért a munkaügyi ellenőrzés ténye önmagában nem indokolta azt, hogy a felek a korábban létrejött szerződésüket 2006. augusztus 1. napján módosítsák. A szerződés ezen pontjának pontosítását indokolhatta azonban az, hogy most már nem külön mellékletben utaltak a vállalkozói díj összegszerűségére, hanem a szerződés szövegében pontosan meghatározták az árképzési elveket. A 2006. augusztus 1. napján kelt szerződés 11.6. pontja szerinti díjazás valamennyi dolgozó figyelembevételével 29 309 964 Ft + ÁFA összeget tesz ki.

A peres felek a köztük fennálló szerződéses jogviszonyt szóban, közös megegyezéssel, 2007. szeptemberében megszüntették. A megszüntetés időpontjáig felmerült vállalkozói

díjjal a felek egymással elszámoltak, nyilatkoztak arról, hogy egymással szemben követelésük nem állt fenn. A szerződés 11.6. pontja szerinti igény tekintetében azonban a felperes joglemondó nyilatkozatot nem tett.

A 2006. augusztus 1. napján módosított szerződés 11.6. pontjára hivatkozva utóbb a felperes felszólította az alperest a kereseti kérelmének megfelelő összeg megfizetésére, amely felszólításra az alperes úgy válaszolt, hogy a szerződés szóbeli megszüntetésekor a felperes ügyvezetője a vállalkozási szerződés 11.6. pontjának alkalmazásától eltekintett arra is figyelemmel, hogy a megállapodás ezen kikötése semmis.

A felperes a keresetében azt kérte, hogy a bíróság a 2006. január 20. napján megkötött, majd 2006. augusztus 1. napján módosított és egységes szerkezetbe foglalt vállalkozási szerződés 11.6. pontja alapján kötelezze az alperest 29 309 964 Ft + ÁFA, valamint ezen összegnek 2007. október 1. napjától számított, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamata és perköltség megfizetésére.

Az alperes a felperes keresetének az elutasítását kérte jogalap hiányában és ténybeli tévedés okán, valamint a felperes perköltségben való marasztalását.

Állította, hogy a 2006. január 20. napján megkötött eredeti megállapodás 11.6. pontja 2006. április 20. napjától okafogyottá vált a 3 hónap elteltére tekintettel.

Hivatkozott arra is, hogy a szerződés ezen kikötése egyébként is semmis, mert a Munka Törvénykönyvének 193/E. §-ába, valamint 193/D. § (4) bekezdésébe ütközik, és egyébként is nyelvtanilag értelmezhetetlen.

A perben hivatkozott arra is, hogy a szerződésmódosítás létre sem jött 2006. augusztus 1. napján, mivel az alperes szervezeti és működési szabályzata szerint a több lapból álló szerződéseket minden oldalon legalább szignóval kellett volna ellátni.

A felek 2007. szeptemberében közös megegyezéssel, egymással elszámolva szüntették meg a szerződést, a felperes ekkor semmilyen követeléssel nem állt elő, ezzel mintegy elismerte azt, hogy további követelése nincs az alperessel szemben.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét jogalapja tekintetében alaposnak, összecszerúsége vonatkozásában pedig nem vitatottnak találta, és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 35 171 956 Ft-ot, és ezen összegnek 2007. október 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű kamatát, valamint 1 114 400 Ft perköltséget.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az Államnak felhívásra 900 000 Ft Állam által előlegezett eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában mindenekelőtt abban a kérdésben foglalt állást, hogy a felek között érvényesen létrejött-e 2006. augusztus 1. napján a 2006. január 20-ai szerződést módosító és egységes szerkezetbe foglaló vállalkozási szerződés.

Mivel a 2006. augusztus 1-jén kelt szerződést az alperesnél nem rendszeresített sorszámu cégbélyegzővel írták alá, ezért az alperes tekintetében a 2006. augusztus 1-jén kelt okirat nem minősül a Pp. 196. § (1) bekezdés d.) pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokiratnak, ezért a Pp. 197. § (1) és (3) bekezdése szerint a felperes volt köteles bizonyítani azt, hogy az aláírás az alperes ügyvezetőjétől származik.

Az alperes ügyvezetője a 2008. október 28-ai tárgyaláson történt tanúkénti meghallgatásakor úgy nyilatkozott, hogy az aláírás írásképe tekintve az övé, azonban tagadta, hogy a kérdéses szerződést tartalmazó okiratot aláírta volna. Ezzel szemben E.P. - felek által sem vitatott - szakértői véleményében azt állapította meg, hogy a 2006. augusztus 1. napján kelt szerződéses megállapodást a megrendelő részéről az ügyvezető írta alá. Az elsőfokú bíróság ezért a tényállás részévé tette azt, hogy 2006. augusztus 1. napján a felek között érvényesen létrejött a szerződésmódosítás.

Az eredeti, 2006. január 20-án kelt, és a 2006. augusztus 1-jei módosított szerződés szövegének összevetéséből az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy önmagában a vállalkozói díjra vonatkozó megállapodás módosítása is indokoltá tehetette a szerződésmódosítást.

A szerződéses jogviszony megszűnését követően a peres felek között zajlott elektronikus üzenetváltások tartalmát a bíróság a tényállás megállapításánál figyelmen kívül hagyta, mivel ezek az üzenetváltások a szerződéses kapcsolat megszűnését követően történtek. A jogvita elbírálásánál pedig elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy létrejött-e érvényesen a felek között 2006. augusztus 1. napján a szerződésmódosítás, másrészt az alperes üzeneteinek egyike sem volt - eltérően a felperesi állásponttól - akár jogalap, akár összecszerűség tekintetében elismerő jellegűnek minősíthető.

A felperesi követelés összecszerűségét a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján állapította meg az elsőfokú bíróság, miután az alperes képviselője bírói felhívás és figyelmeztetés után sem kívánt a kérelem összecszerűségére nyilatkozni.

A perbeli „alapszerződés” a 2006. január 20-ai szerződés 11.6. pontja értelmezése körében az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a 3 hónapon belüli foglalkoztatottságot nem a felek közötti szerződéses megállapodás megkötésének időpontjától, hanem attól az időponttól kell figyelembe venni, amikortól az adott munkavállalóval a felperes munkavégzésre irányuló jogviszonyt létesített.

A szignózással összefüggésben kifejtette, hogy az alperes szervezeti és működési szabályzatának előírása csak az alperes és az egyes képviselői közötti belső jogviszonyra van kihatással, a külső jogviszonyok tekintetében nem bír jelentőséggel: a minősített okirati jelleg nélkül megköthető szerződések esetében az érvényességnek sem az oldalak folyamatos sorszámozása, sem a szerződést kötő felek minden lapját aláírásukkal vagy szignójukkal való ellátása nem feltétele.

Az alperes kereskedelmi igazgatójának a felperesi jogi képviselő perindítást megelőző felszólítására adott válasza igazolta azt, hogy az alperes a keresetindítást megelőzően is tisztában volt a 2006. augusztus 1. napján kelt módosított szerződés 11.6. pontjának a tartalmával.

A peres feleknek a perbeli szerződést 2007. szeptember 30-ai időponttal közös megegyezéssel megszüntető nyilatkozatát a Ptk. 207. § (4) bekezdése szerint értelmezve nem állapítható meg az, hogy a felperes „joglemondó”, vagy „elismerő” nyilatkozatot tett. A szerződéses jogviszony megszüntetése csak azzal a következménnyel járt, hogy a felperes vállalkozói díjat 2007. szeptember 30. napjával bezáróan nem igényelhet, illetve, hogy a felperes nem tart igényt a 90 napos felmondási időre, és mindkét fél eltekintett a szerződés írásbeli felmondásától. A szerződés megszüntetését azonban nem lehet kiterjesztően úgy értelmezni, hogy a felperes lemondott volna a szerződés 11.6. pontjának az alkalmazásáról, illetve az ennek alapján őt megillető külön díjazásról.

A 2006. augusztus 1. napján kelt módosított és egységes szerkezetbe foglalt szerződés 11.6. pontja a Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti értelmezéssel arra vonatkozik, hogy ha az alperesi megrendelő olyan személlyel létesít munkaviszonyt a felperes és a munkavállaló közötti munkaviszony megszűnését követő 3 hónapon belül, aki korábban a felperes alkalmazottja volt, úgy a felperest külön díjazás illeti meg. Az elsőfokú bíróság tévesnek találta az alperesnek az ezen szerződéses kikötésnek a Munka Törvénykönyve 193/D.-E. pontjaiba ütközésére való hivatkozását.

Az alperes által figyelmen kívül hagyott Mt. 1. § (5) bekezdése a törvény hatályát a munkaerő-kölcsönzésre úgy határozza meg, hogy az ott meghatározottak szerint terjedt ki a Polgári Törvénykönyv szabályain alapuló jogviszonyra is.

Az alperes által hivatkozott Mt. 193/E. § (1) bekezdése semmisségi jogkövetkezményt a munkavállaló és a kölcsönbeadó közötti megállapodásra határoz meg, nem pedig a kölcsönbeadó és a kölcsönvevő közötti jogviszonyra. A jogszabály célja éppen az, hogy ne legyen korlátozva a munkavállaló a szabad munkavállalásban, és nem zárja ki a jogszabály azt sem, hogy a kölcsönbeadó és a kölcsönvevő „átcsábítás” esetén külön díjazásban állapodjanak meg. Ebben a munkavállaló nem korlátozható, és tőle nem követelhető közvetítési díj, ez azonban nem akadályozza annak, hogy a kölcsönbeadó és a kölcsönvevő ilyen esetben külön díjazást kössön ki. Ez a szerződéses kikötés éppen a kölcsönbeadó jogainak megóvása érdekében célszerű és életszerű.

Ezt az álláspontot támasztja alá az a körülmény is, hogy a peres felek a szerződést a felperes által biztosított általános szerződési feltételek alapján - az egyedi jellemzők megbeszélése után - kötötték meg, amelyeket az alperes változtatás nélkül elfogadott.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezett, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, a felperes kereseti kérelmének az elutasítását, és a felperes kötelezését kérte a perköltsége viselésére.

Nem vitatta az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának azt a megállapítását, hogy a felek közötti szerződés közös megegyezéssel 2007. szeptember 30. napján megszűnt, e nappal bezáróan a felek egymással elszámoltak, igényük egymással szemben nem volt.

Az elsőfokú bíróság azonban úgy állapította meg azt, hogy a közös megegyezést nem lehet akként értelmezni, hogy a felperes lemondott a szerződés 11.6. pontjának alkalmazásáról, hogy nem vette figyelembe azt a tényt, miszerint az alperes a felperes munkavállalóival kivétel nélkül 2007. október 1. napján létesített munkaviszonyt. A munkavállalók alkalmazására, a munkaszerződések megkötésére tehát a szerződés hatályának megszűnése után, 2007. október 1. napján került sor, a szerződés 11.6. pontja pedig 2007. szeptember 30. napját követően már nem volt alkalmazható. 2007. szeptember 30. napját követően a felperesnek tehát nem keletkezhett már semmiféle igénye a szerződés 11.6. pontjából kifolyólag, ezért a fenti összeg követelésére nincs jogalapja.

Fenntartotta továbbra is a munkaerő-kölcsönzésre irányuló szerződés 11.6. pontjában foglalt kikötés érvénytelenségére vonatkozó hivatkozását is.

Az Mt. 1. § (5) bekezdése szerint a munkaerő-kölcsönzésre irányuló szerződésnél a Ptk. és az Mt. szabályait együttesen kell alkalmazni.

Az Mt. 193/E. § (1) bekezdés a.) pontja szerint semmis az a megállapodás, amely a munkaviszony megszűnése, illetve megszüntetése után a kölcsönvevővel való jogviszony létesítésére tilalmat, vagy korlátozást ír elő.

Az Mt. 193/E. § (1) bekezdésével a jogalkotó egy olyan helyzetet kívánt elérni, hogy a kölcsönzéses jogviszonyban dolgozó munkavállaló minden korlátozás, illetve tilalom nélkül „hagyományos” munkaviszonyt létesíthessen a kölcsönvevővel. A Munka Törvénykönyvét e szakasszal módosító 2001. évi XVI. törvény 23. §-ához írt miniszteri indoklás is kimondja, hogy a kölcsönbeadó és a kölcsönvevő között létrejött megállapodásban nem lehet korlátozni, illetve kizárni azokat a jogokat, amelyek a munkavállalót az Mt., illetőleg más jogszabály alapján megilletik.

Egy olyan megállapodás, amelyben a kölcsönvevő és a kölcsönbe adó a munkaviszony megszüntetése utáni időszakra meghatározott összeg fizetéséhez köti a munkavállaló továbbfoglalkoztatását a kölcsönvevőnél, nyilvánvalóan korlátozza a munkavállalónak az Mt. 193/E. § (1) bekezdés a.) pontjában védett jogát.

Az alperes álláspontja szerint ez a kikötés már korlátozza a munkavállaló jogait - szemben az elsőfokú bíróság ítélete indoklásában kifejtett álláspontjával - hiszen a kölcsönvevő úgy is dönthet, hogy ezen fizetési kötelezettség miatt nem alkalmazza a munkavállalót a munkaviszonyának megszüntetése után, vagy csak a szerződésben kikötött határidő lejártát követően alkalmazza, amikor már nem kell fizetnie a kölcsönbeadónak, ez által is korlátozódnak a munkavállaló jogai. A munkavállaló továbbfoglalkoztatása tehát feltételhez van kötve, ami egyértelmű korlátozást jelent. Ezzel a szerződéses kikötéssel a kölcsönbeadó tehát a jogszabály megkerülésével éri el ugyanazt az eredményt, amit az Mt. egyértelműen tilalmaz. A jogszabály megkerülésével kötött szerződés pedig a Ptk. szabályai szerint is semmis.

Mindezekre tekintettel fenntartotta azt az álláspontját, hogy a perbeli szerződés részlegesen érvénytelen, ezért a szerződés 11.6. pontja alapján az alperesnek akkor sem állna fenn fizetési kötelezettsége a felperessel szemben, ha a szerződést nem szüntette volna meg közös megegyezéssel 2007. szeptember 30-ai hatállyal.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében előadta, hogy a fellebbezésre nyitva álló határidőn belül az ítélet kijavítása iránti kérelmet terjesztett elő. Ebben kérte a marasztalási összeg bruttó összegének a megváltoztatását az ítélet jogerőre emelkedését megelőzően hatályba lépett jogszabályváltozásra figyelemmel. Az általános forgalmi adó mértéke időközben 20 %-ról 25 %-ra emelkedett, ezért az ítéletben 20 %-os mértékkel számolt ÁFA összeg alapján kiszámított bruttó marasztalási összeg már nem felel meg a jogszabályi rendelkezéseknek. Abban az esetben, amennyiben ezen kérelme elbírálása kizárólag csatlakozó fellebbezés keretében lehetséges, akkor kérte beadványát csatlakozó fellebbezésnek tekinteni. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és az alperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségeinek a megfizetésére kötelezését kérte.

Véleménye szerint az alperes fellebbezésének indokolása nem tartalmaz semmilyen olyan újabb tény vagy körülményt, amelyet az elsőfokú eljárás során a bíróság ne vett volna figyelembe határozata meghozatalánál.

Fenntartotta azt az álláspontját, hogy sem szóban, sem írásban, sem pedig ráutaló magatartással nem tett joglemondó nyilatkozatot a szerződés 11.6. pontja szerinti igénye érvényesítésére vonatkozóan.

Ugyancsak alaptalannak találta azt az alperesi hivatkozást, miszerint a szerződés közös megegyezéssel történő megszűnésére tekintettel a szerződés egyetlen egy rendelkezése sem alkalmazható a továbbiakban a felek között.

A szerződés megszüntetése kizárólag azt eredményezte, hogy a szerződésből eredő folyamatos teljesítési kötelezettségünk megszűnt, de nem jelenti azt, hogy a szerződés valamennyi egyéb más rendelkezését sem lehetne alkalmazni a továbbiakban. A szerződés egyes rendelkezései nyilvánvalóan a szerződéses kötelezettségek megszűnését követő időre tartalmazzak tilalmakat és előírásokat, amely tilalmak megszégése miatt az alperesnek helyt kell állnia.

Vitatta azt az alperesi álláspontot is, miszerint a perbeli szerződés 11.6. pontja jogszabályba ütköző kikötést tartalmaz. A 2001. évi XV. törvény 23. §-ához írt indokolás pontos megfogalmazása szerint semmis a munkaszerződés olyan kikötése, amely a kölcsönbeadóval való munkaviszony megszűnése, illetve megszüntetése után alkalmazási tilalmat, vagy korlátozást ír elő, vagy amely alapján a munkavállalónak a kölcsönbeadó javára díjazást (közvetési díjat) kellett fizetnie arra az esetre, ha a munkavállaló a kölcsönvevőnél kíván elhelyezkedni. A törvény tehát csak akkor minősíti a szerződési kikötést semmisnek, ha azt a kikötést a munkaszerződés tartalmazza. Abból a tényből pedig, hogy a két szerződő gazdasági társaság között létrejött szerződés közvetetten kihatással lehet a kölcsönbe vevő és a munkavállalók között létrejött szerződésekre, már olyan áttételes és távoli kapcsolatot feltételez, amelyből nem lehet részleges érvénytelenséget, semmisséget levezetni.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita alapjául szolgáló tényállást a kereseti kérelem elbírálásához szükséges mértékben feltárta, a bizonyítási eljárást perrendtartásszerűen, kellő mélységben lefolytatta, a bizonyítékokat, a felek nyilatkozatait a Pp. 206. §-ában írtaknak megfelelően, azokat külön-külön és egymással összevetve is gondosan vizsgálta, és okszerűen értékelte, ennek eredményeképpen a tényállást teljes körűen, helyesen állapította meg, az irányadó jogszabályokat helyesen értelmezte és alkalmazta, és helytálló jogi következtetésre jutott. Döntése megalapozott és jogszerű a per érdemét tekintve. Ítéletét kellő részletességű, minden releváns körülményre kiterjedő, körültekintő indokolással látta el, amely kiegészítést nem kíván, és amellyel az ítéletábra teljes egészében egyetért.

Az alperes a fellebbezésében nem hivatkozott olyan tényre, bizonyítékra, amelyet az elsőfokú bíróság ne vizsgált volna, a fellebbezése jogi érvelését is előadta az elsőfokú eljárásban, az alperesi állítások cáfolatát az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása tartalmazza.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mondta ki ítélete indokolásában azt, hogy az a tény, hogy a felek a szerződéses jogviszonyukat 2007. szeptember 30-ai időponttal közös megegyezéssel megszüntették csak és kizárólag azzal a következménnyel jár, hogy a felperes 2007. szeptember 30. napjától kezdődően nem igényelhet vállalkozói díjat.

A jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését pedig csak és kizárólag annyiban lehet kiterjesztés nélkül joglemondásként értékelni, hogy a felperes sem tartott igényt a szerződés szerinti 90 napos felmondási időre, illetve mindkét fél megelégedett a jogviszony szóbeli megszüntetésével.

A módosított vállalkozási szerződés 11.6. pontja szerinti, a felperesnek járó külön díjazásról történt lemondásként viszont a szerződést megszüntető nyilatkozatot nem lehetett értékelni, már csak arra tekintettel sem, hogy a felperesnek az elszámolás megtörténte

vonatkozó nyilatkozata nem terjedhetett ki a 2007. szeptember 30. napját követően bekövetkezett tényekből (a munkavállalókkal 2007. október 1. napján megkötött szerződésekből) eredő követelésekre.

Az alperes jelentőséget tulajdonított annak a körülménynek, hogy ő a szerződés megszűnésének időpontja után létesített munkaviszonyt a felperes korábbi munkavállalóival. A szerződés 11.6. pontja nem a felek szerződéses kötelezettségeit tartalmazza, azaz annak alkalmazhatósága nem függ a szerződés hatályban lététől.

A szerződés 11.6. pontja quasi egy szankciót jelent arra az esetre, ha a megrendelő olyan személlyel létesít munkaviszonyt a felperes és a munkavállaló közötti munkaviszony megszűnését követő 3 hónapon belül, aki korábban a felperes alkalmazottja volt. Ez a rendelkezés - mint ahogyan az elsőfokú bíróság is kifejtette ítélete indokolásában - indokolt és életszerű az ún. „átcsábítás” esetén a munkavállalók kölcsönbe adásával főtevékenységben foglalkozó felperesi kölcsönbe adó gazdasági társaság érdekeinek védelme érdekében.

Tévesnek találta az ítéletábra az alperesnek a szerződés 11.6. pontjában szereplő kikötés semmisségére hivatkozását is.

Helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában - és a felperes is a fellebbezési ellenkérelmében -, hogy a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 193/E. § (1) bekezdésében meghatározott okok bekövetkezése a munkavállaló és a kölcsönbeadó közötti megállapodás semmisségét eredményezik. A kölcsönbeadó és a kölcsönvevő közötti jogviszonynak a munkavállaló nem alanya, ebből a szerződéses jogviszonyból elsősorban a szerződő felek jogainak a megóvása kérhető számon.

Osztotta az ítéletábra a felperes ellenkérelmében kifejtett okfejtését, miszerint nem eredményezheti a szerződéses kikötés érvénytelenségét (semmisségét) az, hogy két, egymással szerződő gazdasági társaság szerződése közvetetten, áttételesen kihatással lehet a kölcsönvevő által a munkavállalókkal kötendő munkaszerződésekre.

A felperes csatlakozó fellebbezési kérelmére tekintettel azonban mégis szükségessé vált az elsőfokú bíróság egyébként minden tekintetben helytálló ítéletének a részbeni, a marasztalási összeget terhelő ÁFA mértékét érintő megváltoztatása.

Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (ÁFA tv.) 82. § (1) bekezdésének a 2009. évi XXXV. törvénnyel módosított, 2009. július 1. napjától hatályos rendelkezése, valamint az ÁFA tv. 84. § (1) bekezdése szerint amennyiben a teljesítés 2009. június 30. napját követően történik, akkor az adó mértéke 25 %.

Az elsőfokú ítélet meghozatalát követően hatályba lépett jogszabályváltozásra tekintettel ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság által - helyesen - megítélt nettó marasztalási összeget (29 309 964 Ft-ot) a 25 %-os ÁFA összegével megnövelte, és az alperes által a felperesnek fizetendő bruttó marasztalási összeget az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni, a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése szerint történő megváltoztatásával 36 637 454 Ft-ra felemelte.

A felperes illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült, ezért az ítéletábra a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, és a 15. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a csatlakozó fellebbezésen le nem rótt, az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (4) bekezdése szerint számított, 43 965 Ft csatlakozó fellebbezési illetéknek felhívásra, az Állam javára történő megfizetésére.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással kapcsolatos költségeit maga viseli, és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint őt kötelezte az ítéltábla a pernyertes felperesnek a másodfokú eljárással felmerült, a jogi képviselő ügyvédi munkadíjából álló perköltsége megfizetésére, amelynek összegét az ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b.) pontja, (5)-(6) bekezdései, és a 4/A. § (1) bekezdése szerint bruttó 600 000 Ft összegben állapította meg.

Debrecen, 2010. április hó 20. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó

DEBRECENI ÍTÉLTÁBLA
Gf. III. 30.427/2009/8.

Z á r a d é k :

Ez a kijavító végzés 2010. május 22. napján **jogerős és végrehajtható.**

Debrecen, 2010. május hó 24. napján
. Madarász Anna sk a tanács elnöke

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Danka Ügyvédi Iroda (4400 Nyíregyháza, Kossuth tér 7. II/2. szám, ügyintéző: Dr. Danka János ügyvéd) által képviselt felperes neve Korlátolt Felelősségű Társaság (felperes címe) felperesnek-, az elsőfokú eljárásban Dr. Kosza Yvette ügyvéd (1051 Budapest, Nádor u. 8. szám), a másodfokú eljárásban Dr. Gémes Gábor ügyvéd (6721 Szeged, Szent István tér 2. I/8. szám) által képviselt alperes neve Korlátolt Felelősségű Társaság (alperes címe) alperes ellen 29 309 964 Ft + ÁFA és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2009. május 12. napján kelt, 7. G. 15-08-040.058/33. számú ítélete ellen az alperes részéről 37. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban a Debreceni Ítéltábla Gf. III. 30.427/2009/7. számú ítéletének a kijavítása tárgyában - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

kijavító

végzést:

Az ítéltábla a Gf. 30.427/2009/7. számú ítéletében szereplő, a felperes által felhívásra megfizetendő eljárási illeték összegét 43 965 Ft (Negyvenháromezer-kilencszázhatvanöt) Ft-ról 44 000 (Negyvennégyezer) Ft-ra kijavítja.

Ez ellen a kijavító végzés ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezéssel lehet élni, melyet a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságához címezve, a Debreceni Ítéltáblán kell írásban, 3 példányban előterjeszteni.

I n d o k o l á s :

Az ítéltábla ítélete meghozatalát követően észlelte, hogy az illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült felperes által felhívásra, az Államnak megfizetendő csatlakozó fellebbezési illeték összegét helytelenül számította ki, mert az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74/A. § (1) bekezdése szerint a lerovandó eljárási illeték összegét kerekíteni kell oly módon, hogy az 50 Ft alatti maradékot el kell hagyni, az 50 Ft-ot és az azt meghaladó összeget pedig 100 Ft-nak kell számolni.

Ezért az ítéltábla az Itv. 74/A. § (1) bekezdése alapján a 7. sorszámú ítéletében meghatározott, a felperes által lerovandó csatlakozó fellebbezési illeték összegét kijavította a Pp. 224. § (1) bekezdése alapján, és azt helyesen 44 000 Ft-ban állapította meg.

A végzés ellen a fellebbezési jogot a Pp. 224. § (4) bekezdése alapján biztosított az ítéltábla.

Debrecen, 2010. április hó 20. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó

DEBRECENI ÍTÉLTÁBLA
Gf. III. 30.427/2009/9.

Z á r a d é k :

Ez a végzés 2010. július 14. napján **jogerős és végrehajtható.**

Debrecen, 2010. július hó 21. napján

. Madarász Anna sk a tanács elnöke

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Danka Ügyvédi Iroda (4400 Nyíregyháza, Kossuth tér 7. II/2. szám, ügyintéző: Dr. Danka János ügyvéd) által képviselt felperes neve Korlátolt Felelősségű Társaság (felperes címe) felperesnek-, az elsőfokú eljárásban Dr. Kosza Yvette ügyvéd (1051 Budapest, Nádor u. 8. szám), a másodfokú eljárásban Dr. Gémes Gábor ügyvéd (6721 Szeged, Szent István tér 2. I/8. szám) által képviselt alperes neve Korlátolt Felelősségű Társaság (alperes címe) alperes ellen 29 309 964 Ft + ÁFA és járulékai

megfizetése iránt indított perében, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2009. május 12. napján kelt, 7. G. 15-08-040.058/33. számú ítélete ellen az alperes részéről 37. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban a Debreceni Ítéltábla Gf. III. 30.427/2009/8. számú kijavító végzésével kijavított Gf. III. 30.427/2009/7. számú ítéletének a kijavítása tárgyában - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

k i j a v í t ó v é g z é s t :

Az ítéltábla a Gf. III. 30.427/2009/7. számú kijavított ítéletének rendelkező részét akként javítja ki, hogy: „az ítéltábla az Államnak megfizetendő csatlakozó fellebbezési illeték felhívásra történő megfizetésére az alperest kötelezi.”

A Gf. III. 30.427/2009/7. számú ítélete indokolása 9. oldalának az első bekezdését is kijavítja akként, hogy: „az ítéltábla az alperest kötelezi a csatlakozó fellebbezésen le nem rótt illetéknek felhívásra, az Állam javára történő megfizetésére.”

A kijavító végzésnek az ítélet rendelkező részét kijavító rendelkezése ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezéssel lehet élni, melyet a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságához címezve, a Debreceni Ítéltáblán kell írásban, 3 példányban előterjeszteni. Egyebekben a kijavító végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az ítéltábla a Gf. III. 30.427/2009/7. számú ítéletének indokolása szerint az alperes fellebbezését alaptalannak, a felperes csatlakozó fellebbezését pedig alaposnak találta.

A peresztes alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült, ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt a kijavított ítélet szerint 44 000 Ft összegű csatlakozó fellebbezési illetéket is a peresztes alperes köteles megfizetni.

Az ítéltábla ítéletében és a 8. sorszámú kijavító végzése rendelkező részében, valamint annak indokolásában is - elírás folytán - az alperes helyett a felperest kötelezte a feljegyzett illeték megfizetésére, bár az ítélet indokolása tartalmazta azt, hogy a felperes pernyertes lett evonatkozásban is.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 224. § (1) bekezdése szerint az elírást kijavította a rendelkező részben írtak szerint.

A végzés ellen a fellebbezési jogot a Pp. 224. §-ának (4) bekezdése alapján biztosította az ítéltábla.

Debrecen, 2010. június hó 17. napján

. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk bíró

A kiadmány hitelélül:

Kiadó